

РЕШЕНИЕ

№ 3361

гр. София, 13.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 120 СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ВЕНЕТА СТ. ГЕОРГИЕВА**

при участието на секретаря **КАМЕЛИЯ АНЧ. КОСТАДИНОВА**
като разгледа докладваното от **ВЕНЕТА СТ. ГЕОРГИЕВА** Гражданско дело
№ 20211110165852 по описа за 2021 година

Производството е образувано по искова молба вх.№ 90550/18.11.2021 г. от Д. Т. Р., ЕГН *****, гр. София, ж.к. ., вх.Д, ет. 5, ап. 93, съдебен адрес: гр. София, ж.к. Младост 2, б., ет. 4, ап. 32, адвокат С.С., срещу ., гр.София, бул. . № 2, представлявана от . **искове по чл.2, ал.1, т.3 ЗОДОВ** за сумата от 10000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, причинени от неправомерно повдигнато и поддържано обвинение, по което ищецът е бил оправдан, както и за сумата от 1000 лв., представляваща имуществени вреди за заплатен адвокатски хонорар за защита в съдебното производство, ведно със законната лихва върху главниците, считано от 30.01.2018 г. до окончателното й изплащане.

В исковата молба се твърди, че на 08.01.2017 г., докато извършвал таксиметров превоз, ищецът бил спрян за проверка от патрул на 02 РУ-СДВР, било констатирано, че свидетелството му за психологическа годност било изтекло и му обяснили, че ще му бъде повдигнато обвинение, че не притежава правоспособност за упражняване на таксиметрова дейност. Бил задържан със заповед по ЗМВР в 02 РУ-СДВР. Възраженията му, че изтичането на срока на валидност на свидетелството за психологическа годност не води до загуба на правоспособност, не били взети предвид. На 25.05.2017 г. ищецът бил привлечен към наказателна отговорност с Постановление от 16.05.2017 г. на . по ДП №.-/2017 г. по описа на 02 РУ-СДВР, пр.пр. № ./2017 г. по описа на СРП, за това, че на 08.01.2017 г. около 14.15 ч. в гр. София на ул. ., в района срещу магазин „Технополис“ с посока на движение от ул. Каменоделска към надлез Надежда, като управлявал моторно превозно средство – лек автомобил „Хюндай Соната“ с рег. № ., оборудван като таксиметров с жълт цвят и монтирани табела на покрива с надпис „Такси“ със стикери на таксиметрова компания „с“, с включен светлинен индикатор за заетост „свободно“ и включен фискален касов апарат, упражнявал професия шофьор на такси, без да има съответна правоспособност, съгласно чл. 18, т. 3 от Наредба № 34 на министерство на транспорта – престъпление по чл. 324, ал. 1, пр. 1 от НК, за което се предвижда наказание лишаване от свобода до една година или глоба от 100 до 300 лв.

Обвинителният акт бил внесен на 12.06.2017 г. в СРС, като по същия било образувано НОХД № ./2017 г. на СРС, НО, 94 състав. Първото по делото съдебно заседание

било насрочено на 17.07.2017 г., като била произнесена оправдателна присъда. Същата била протестирана от СРП, като било образувано ВНОХД № ./2017 г. на СГС, 4 въззивен състав. На заседанието, проведено на 10.01.2018 г., делото било обявено за решаване, а с Решение № 151/30.01.2018 г. на СГС оправдателната присъда на СРС била оставена в сила.

Ищецът твърди, че с повдигането на обвинение предаването му на съд по време на досъдебната и съдебната фаза на наказателното производство, ответната страна му причинила неимуществени вреди, изразяващи се в силен психоемоционален стрес, значителни душевни болки и страдания. Последните се засилили особено след привличането му като обвиняем и внасянето на обвинителния акт в съда. Твърди, че се затворил в себе си, станал необщителен, намалели социалните му контакти, станал неуверен, мнителен, загубил вяра в себе си и способностите му. Повдигнатото обвинение накърнило в значителна степен безупречната му до този момент репутация, която бил градил в годините. Приятели и познати на ищеца започнали да гледат на него с друго око. Чувал подхвърляния и коментари по свой адрес. Разбрал, че мълвата, че е привлечен като обвиняем, се е разпространила из квартала, в който живеел и това го съсипало психически. Знаел, че дори да бъде оправдан, това никога няма да изчисти доброто му име и ще остане в съзнанието на хората като престъпник. Загубил вяра и в правозащитните и правоохранителните органи на страната. Загубил и вяра в бъдещето. Всички тези негативни емоционални преживявания се отразили на характера му, като станал раздразнителен, загубил обичайната си веселост и откритост, станал необщителен. Нарушил се и сънят му, като не спял по цели нощи, размишлявайки за бъдещето си в случай, че бъде осъден. Обзела го безнадеждност, породило се чувството, че всички усилия, положени до този момент във връзка с образованието му и изграждането на солидна репутация в обществото, били напразни. Страхувал се и от евентуалното наказание, предвидено в закона, а самата възможност да влезе в затвора, го ужасявала и била непоносима. Въпреки постановената оправдателна присъда, той вече не бил същият човек. Отделно от това, претърпял и имуществени вреди за хонорар за защитник във фазата на съдебното производство в общ размер на 1000 лв. за двете инстанции. Моли съда да му присъди исканото обезщетение, ведно със законната лихва от датата на влизане в сила на оправдателната присъда – 30.01.2018 г. до окончателното плащане. Претендира разноски.

Ответната страна РБ в отговора по исковата молба, подаден в срока по чл.131, ал.1 ГПК, счита, че предявеният иск е неоснователен. Счита, че исковата претенция за неимуществени вреди е недоказана. Твърди, че спрямо ищеца е имало и други наказателни производства и присъди и от справка за съдимост от 10.12.2021 г. се установява, че лицето е осъждано. Счита, че тези обстоятелства са в противоречие с твърденията за безупречна репутация на ищеца, която била накърнена от повдигнатото му обвинение. Сочи, че ищецът е имал и друго наказателно производство за същото такова деяние и е имал пряк досег с правосъдието, като в предишен период през 2013 г. срещу ищеца е водено и друго наказателно дело по същия текст по чл.324, ал. 1 от НК по ДП № 493 по описа на 01 РУ-СДВР, приключило с предложение от . до съда за налагане на наказание по реда на чл. 78-А от НК, образувано е НОХД № ./2013 г. по описа на СРС, НО, 109 състав, по което е оправдан. За това незаконно обвинение, ищецът бил обезщетен със сумата от 2000 лв. за неимуществени вреди и 300 лв. за имуществени вреди по съдебен ред. Счита претендираната сума за неимуществени вреди за прекомерна. Оспорва иска за законна лихва върху обезщетението за неимуществени вреди, поради изтекла погасителна давност. Моли съда да отхвърли иска за неимуществени вреди, а в случай, че приеме иска за основателен, да присъди по-нисък размер от претендирания.

Съдът обсъди доводите на страните и прецени приетите по делото доказателства, след което приема за установено от фактическа страна следното:

От изисканото и приложено НОХД № ./2017 г. по описа на СРС, НО, 94 състав и материалите към него и досъдебното производство се установява, че на 08.02.2017 г. е било

образувано досъдебно производство по пр.рег. № . по описа на 02 РУ-СДВР, пр.пр. № ./2017 г. по описа на СРП. На 12.06.2017 г. е бил внесен обвинителен акт срещу ищеца като е образувано посоченото наказателно общ характер дело.

Със Заповед от 08.01.2017 г. на Инспектор при 02 РУ-СДВР ищецът е бил задържан за 24 часа.

С Постановление от 16.05.2017 г. същият е бил привлечен като обвиняем за това, че на 08.01.2017 г. около 14.45 ч. в гр. София на ул. ., в района срещу магазин „Технополис“ с посока на движение от ул. Каменоделска към надлез Надежда, като управлявал моторно превозно средство – лек автомобил „Хюндай Соната“ с рег. № ., оборудван като таксиметров с жълт цвят и монтирани табела на покрива с надпис „Такси“, със стикери на таксиметрова компания „с“, с включен светлинен индикатор за заетост „свободно“ и включен фискален касов апарат, упражнявал професия шофьор на такси, без да има съответна правоспособност, съгласно чл. 18, т. 3 от Наредба № 34 на министерство на транспорта – престъпление по чл. 324, ал. 1, пр. 1 от НК. На 25.05.2017 г. е извършен разпит на ищеца в качеството му на обвиняем.

От изисканата справка в досъдебното производство от НСС се установява, че по отношение на ищеца е било водено и досъдебно производство №493/2013 г. по описа на РУП 01 – СДВР, образувано на 07.02.2013 г., повдигнато обвинение на 21.03.2013 г. за престъпление по чл. 324, ал. 1 от НК за упражняване на професия без правоспособност, прокурорска преписка с вх. № 2772/2013 г. Видно от приложената по НОХД № ./2017 г. по описа на СРС, НО, 94 състав справка за съдимост на ищеца, същият е бил осъждан по НОХД № 11/2006 г. по описа на СРС, като е постигнато споразумение на 12.01.2006 г. по чл. 316 вр. Чл.308, ал. 2 вр. Ал.1 от НК, като е наложено наказание „лишаване от свобода за три месеца“, като изтърпяването е било отложено с три години. Лицето е реабилитирано по право на основание чл.86, ал. 1, т. 1 от НК на 16.02.2012 г.

Наказателното производство пред районния съд е приключило с едно заседание на 17.07.2017 г., като съдът е постановил оправдателна присъда. След постъпил протест от СРП е било образувано ВНОХД № ./2017 г. по описа на СГС, НК, IV въззивен състав. Пред въззивната инстанция делото е разгледано в открито съдебно заседание на 10.01.2018 г. и е приключило с потвърждаване на първоинстанционната присъда с Решение № 151 от 30.01.2018 г., влязло в сила на същата дата.

По делото е изслушана и приета съдебно-психологическа експертиза, за целите на която вещото лице е провело психологическо изследване на ищеца. Установено е, че вследствие на воденото срещу него наказателно производство ищецът е преживял силен стрес, страх, тревожност и безпокойство. Воденото срещу ищеца наказателно производство не се е отразило трайно върху психиката. В съдебно заседание на зададени въпроси от страните вещото лице дава обяснение, че не са му предоставяни медицински документи за период преди периода на наказателното производство. Ищецът е претърпял стрес на база личностни характеристики и от самото наказателно производство, но това не се е отразило трайно на психиката му, а е било моментно състояние, тъй като не е запазил траен спомен.

От събраните гласни доказателства чрез разпита на свидетелката . се установява, че ищецът е работел като таксиметров шофьор. Преди около пет години започнали проблемите на ищеца, заради наказателни дела. Ищецът станал тъжен и затворен, характерът му се променил. Загубил приятели, изгубил самочувствието си. Изпитвал огорчение и болка от правосъдната система. Срамувал се от хората, че срещу него е имало повдигнато обвинение. Чувал, че се шушукало зад гърба му.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира за установено от правна страна следното:

При така предявения иск и направени твърдения в тежест на ищеца е да докаже

твърдените противоправни действия – описаните в исковата молба действия и/или бездействия на прокурор от СРП, описаните вреди и техният размер, причинна връзка между деянието (действие или бездействие) на служителите на ответника и твърдените неимуществени вреди, както и размера на причинените му вреди.

Съгласно разпоредбата на чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ държавата отговаря за вредите, причинени на граждани от разследващите органи, . или съда, при обвинение в извършване на престъпление, ако лицето бъде оправдано или ако образуваното наказателно производство бъде прекратено поради това, че деянието не е извършено от лицето или че извършеното деяние не е престъпление, или поради това, че наказателното производство е образувано, след като наказателното преследване е погасено по давност или деянието е амнистирано.

В процесния случай по отношение на ищеца е налице фактическият състав на чл. 2, ал. 1, т. 3 – при повдигнато обвинение в извършване на престъпление, по което лицето е оправдано с влязла в сила присъда. Незаконното обвинение ангажира отговорността на ответника ..

Претърпените неимуществени вреди се установяват от съдебно-психологическата експертиза и показанията на разпитания свидетел относно неблагоприятните последици по отношение на ищеца, като съдът при условията на чл.172 ГПК кредитира тези показания изцяло като дадени впечатления от преживяванията му във връзка с повдигнатото обвинение и последиците от наказателното преследване срещу него. С оглед практиката на Европейския съд по правата на човека, настоящият съдебен състав приема, че самото осъзнаване от едно лице на обстоятелството, че определено негово право е нарушено и че то е подложено на ограничения в правната му сфера, представлява неприятно преживяване и само по себе си подлежи на обезщетяване (Решение от 10.02.2011 г. по делото Илиев и др. срещу България (съединени жалби №4473/02 и №34138/04) на Европейски съд по правата на човека, Решение от 10.02.2011 г. по делото Радков срещу България (жалба №18382/05). При всички случаи констатираните последици са в причинна връзка с повдигнатото срещу ищеца обвинение. Настоящият съдебен състав намира за установен фактът на причинените на ищеца неимуществени вреди, изразяващи се в преживени негативни емоционални страдания и притеснение от воденото срещу него наказателно дело.

При определяне на дължимото обезщетение за неимуществени вреди съдът взе предвид периода на наказателното производство, продължило година и 22 дни от 08.01.2017 г., когато лицето е задържано за 24 часа до 30.01.2018 г., а също така данните, предоставени от Национална следствена служба за целите на наказателното производство, от които се установява, че срещу него е било образувано и водено и друго досъдебно производство, а от справката за съдимост се установява, че същият е бил осъждан през 2006 г., като е реабилитиран по право през 2012 г. В съдебна фаза по отношение на ищеца не е била взета мярка за неотклонение, поради което съдът счита, че не е бил засегнат неговия обичаен начин на живот. Съдът съобрази сведенията на разпитания по делото свидетел и заключението на вещото лице по съдебно-психологическата експертиза относно интензитета на претърпените от лицето неимуществени вреди, изразяващи се в срам, стрес, тъга, болка и затваряне в себе си. Съдът счита, че интензитетът на породените в този период негативни емоционални и психически преживявания не е бил значителен и тези

преживявания не са довели до трайно отражение върху психиката на ищеца. Негативните преживявания, свързани с процесното наказателно производство са се отразили на лицето само по време на самия процес, като към момента на приключване на устните състезания по настоящото производство ищецът има бегъл спомен за преживяното. Това се установява от заключението на вещото лице. Липсват данни за сериозни отражения върху психиката и здравето на ищеца, нито необратими последици в личен или професионален план. Предвид това, съдът намира, че обезщетение от 1500 лева е справедливо и е съобразено с критериите на чл. 52 от ЗЗД, отчитайки, че лицето вече е било осъждано, макар и реабилитирано, а срещу него е било повдигано и друго обвинение по същия текст от НК. По делото не се доказаха сериозни нарушения на психо-емоционалното и физическото здраве на ищеца, нито нарушаване на неговия социален и професионален живот, бит или други негови сфери. Съдът определи този размер на обезщетението, като съобрази възрастта на ищеца към датата на привличането му като обвиняем – 37 години, както и обстоятелството, че е взел лично участие при процесуално-следствените действия и в откритите съдебни заседания; с поведението си не е станал причина за отлагане и забавяне на производството; наличието на предходни осъждания (Справка за съдимост от 23.06.2017 г.). Ето защо, съдът счита, че този размер отговаря на изискванията на чл. 52 от ЗЗД, като над този размер искът за обезщетение за неимуществени вреди се явява неоснователен и следва да бъде отхвърлен като такъв като прекомерен.

По отношение на иска за имуществени вреди, съставляващи заплатен в наказателното производство адвокатски хонорар, съдът съобрази, че пред първоинстанционния съд е представено пълномощно, ведно с договор за правна защита и съдействие от 17.07.2017 г., от което е видно, че е заплатен хонорар в размер на 500 лв. за защита пред СРС, а по въззивното производство е представено такова от 29.12.2017 лв., от което е видно, че ищецът е заплатил 500 лв. хонорар за защита пред СГС. Предвид установеното, съдът счита, че искът за имуществени вреди в размер на 1000 лв. за заплатени хонорари в наказателното производство се явява изцяло основателен и следва да се уважи изцяло.

Ищецът претендира и лихва за забава, считано от датата на влизане в сила на оправдателната присъда на 30.01.2018 г. до окончателното плащане, което искане е основателно и следва да бъде уважено.

При този изход на делото право на разноси имат и двете страни. Ищецът е направил разноси за държавна такса от 10 лв., внесени преди образуване на делото и е поискал присъждане на адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38 от Закона за адвокатурата. Съгласно цената на иска и Наредба № 1/2004 г. за минималните адвокатски възнаграждения на Висшия адвокатски съвет, съдът определя възнаграждение в размер на 860 лв. за пълномощника на ищеца. Съразмерно на уважената част от исковете, на пълномощника на ищеца му се следва сумата от 195.45 лв., а на ищеца – сумата от 2.30 лв. за внесената държавна такса. С оглед на това, че ищецът е освободен по силата на закона от внасяне на разноси по делото, то следва ответникът да заплати сумата от 69 лв. по сметка на СРС за заплатеното възнаграждение за вещо лице психолог, на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК.

По изложените мотиви, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА РБ, гр. София, бул. . № 2, представлявана от . да заплати на Д. Т. Р., ЕГН *****, гр. София, ж.к. ., вх.Д, ет. 5, ап. 93, съдебен адрес: гр. София, ж.к. Младост 2, б., ет. 4, ап. 32, адвокат С.С., на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ, сумата от 1500 лева (хиляда и петстотин лева), представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, причинени от неправомерно повдигнато и поддържано обвинение по НОХД № ./2017 г. по описа на СРС, НО, 94 състав, по което ищецът е бил оправдан, ведно със законната лихва върху главниците, считано от 30.01.2018 г. до окончателното й изплащане, като ОТХВЪРЛЯ иска за главница над сумата от 1000 лв. до пълния претендиран размер от 10000 лв. /десет хиляди лева/ за причинените неимуществени вреди, като неоснователен.

ОСЪЖДА РБ, гр. София, бул. . № 2, представлявана от . да заплати на Д. Т. Р., ЕГН *****, гр. София, ж.к. ., вх.Д, ет. 5, ап. 93, съдебен адрес: гр. София, ж.к. Младост 2, б., ет. 4, ап. 32, адвокат С.С., на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ, сумата от 1000 лева (хиляда лева), представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, причинени от неправомерно повдигнато и поддържано обвинение по НОХД № ./2017 г. по описа на СРС, НО, 94 състав, по което ищецът е бил оправдан, ведно със законната лихва върху главниците, считано от 30.01.2018 г. до окончателното й изплащане, както и сумата от 2.30 лв. /два лева и тридесет стотинки/ за разноски за внесена държавна такса, съразмерно на уважената част от иска, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК.

ОСЪЖДА . на РБ, гр. София, бул. „.” № 2 да заплати на адвокат С.Д. С., ЕГН 8411214360 със служебен адрес в гр. София, ж.к. Младост 2, б., ет. 4, ап. 32, за предоставена безплатна правна помощ в производството по делото на ищеца Д. Т. Р., сумата от 195.45 лв. (сто деветдесет и пет лева и четиридесет и пет стотинки), на основание чл. 38 от Закона за адвокатурата, както и да заплати по сметка на Софийски районен съд сумата от 69 лв. /шестдесет и девет/ лева за заплатеното възнаграждение за вещо лице психолог, на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК, съразмерно на уважената част от исковете.

РЕШЕНИЕТО подлежи на въззивно обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____